

Sygn. akt V U 1694/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Opolu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Witold Kozłowski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ewa Polewka

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2013 r. w Opolu

sprawy C. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek odwołania wnioskodawcy

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 17 kwietnia 2013 roku

nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawcy C. M. prawo do emerytury pomostowej poczynając od dnia 1 kwietnia 2013 roku.

II. Zasądza od strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

na rzecz wnioskodawcy C. M. kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt VU 1694/13

UZASADNIENIE

C. M. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 17.04.2013 r. o odmowie prawa do emerytury pomostowej. Wniósł o zmianę decyzji poprzez przyznanie mu prawa do emerytury poczynając od dnia złożenia wniosku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ rentowy oraz o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa wg norm przepisanych, bowiem wykonywał pracę w szczególnych warunkach - od dnia 25.01.1973 r. do dnia 30.09.1978 r. w Rejonowej (...) w P. na stanowisku „kierowcy samochodowego”, a od 01.02.2000 r. do dnia 31.10.2004 r. ZOZ w P. pracę „kierowcy samochodu uprzywilejowanego w ruchu” .

Strona pozwana ZUS Oddział (...) domagała się oddalenia odwołania zarzucając, iż zaskarżona decyzja została wydana zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz art. 4, art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656). Wnioskodawca nie posiada 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Do tego rodzaju pracy ZUS nie zaliczył okresu zatrudnienia w Rejonowej (...) w P. od dnia 25.01.1973 r. do dnia 30.09.1978 r. z uwagi na brak świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionego przez zakład pracy oraz w okresie od 01.02.2000 r. do dnia 31.10.2004 r. w ZOZ w P. z uwagi na brak świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. W świadectwie pracy z 27.10.2004 r. zakład nie wskazał charakteru wykonywanej pracy oraz nie określił w prawidłowy sposób stanowiska pracy. Jednocześnie organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do okresu pracy w szczególnych warunkach okres **9 lat , 4 miesięcy i 27 dni**.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca C. M. , urodzony (...) W dniu 04.04.2013 r. roku złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury pomostowej. Poczynając od 27.10. 1970r. do 23.12.2012 r. wnioskodawca z tytułu wykonywanego zatrudnienia pozostawał w ubezpieczeniu i posiada w związku z tym 42 lata 1 miesiąc i 8 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy z dniem 29.03.2013 r . Stosunek pracy ustał z powodu likwidacji etatu, z przyczyn określonych w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników (Dz. U. Nr 90 , poz. 844). Obecnie pobiera zasiłek dla bezrobotnych.

Dowód: fakt bezsporny – świadectwa pracy w aktach emerytalnych

Organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy do okresu pracy w szczególnych warunkach okresy przypadające zarówno przed dniem 1.01.1999 r., tj. od 01.04.1997 r. do 31.01.2000 r. w Rejonowej (...) w P. jako kierowcy samochodu uprzywilejowanego, jak i po dniu 31.12.2008 r. , tj. od 01.04.2010 r. – 29.03.2013 r. w (...) Centrum Medycznym – praca w zespole pomocy doraźnej pogotowia ratunkowego na stanowisku kierowcy. Uwzględnił nadto okres pracy od 01.01.2005 r. do 28.02.2009 r. w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy był kierowcą samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych.

Dowód: fakty bezsporne: -świadectwo pracy z dnia 01.02.2000 r. i świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 28.03.2012 r. k. 43 i 45 akt rentowych przy wniosku z dnia 19.06.2012 r., -świadectwo z dnia 27.10.2004 r. k. 47 akt rentowych przy wniosku z dnia 19.06.2012 r., -świadectwo pracy z dnia 02.03.2009 r. i świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 12.03.2012 r. k. 49 i 51 akt rentowych przy wniosku z dnia 19.06.2012 r.

Łącznie organ rentowy uwzględnił w zaskarżonej decyzji wnioskodawcy 9 lat 4 miesiące i 27 dni stażu w szczególnych warunkach. Uznał też w toku postępowania dodatkowy okres pracy od 01.02.2000 r. do dnia 31.10.2004 r. w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w P. jako kierowca „samochodu uprzywilejowanego w ruchu” - pracę kierowcy karetki.

Dowód: fakty bezsporne: - okoliczności przyznane - stanowisko ZUS na rozprawie w dniu 08.08.2013 r. - zaświadczenie z dnia 10.07.2012 r. w aktach rentowych k. 7 przy wniosku z dnia 16.12.2012 r., - świadectwo pracy z dnia 29.03.2013 r. k. 6 przy wniosku z dnia 04.04.2013 r.

Poczynając od dnia 25.01.1973 r. do dnia 30.09.1978 r. wnioskodawca zatrudniony był w Rejonowej (...) w P.. W okresie od 01.02. 1977 r. do 30.09.1978 r. (1 rok i 8 miesięcy) wnioskodawca był kierowcą Ż.. Samochód był przypisany do niego i znajdował się na jego stanie. Ż. był przystosowany do przewozu ładunków niebezpiecznych i tylko takie ładunki przewoził. Oznaczony był tablicą koloru pomarańczowego, zmieniał się jedynie symbol ładunku, który aktualnie przewoził. Woził butle pod ciśnieniem: z tlenem, azotem , acetylen, gaz do zniczuleń. Ponadto przewoził podchloryn sodu, sodę kaustyczną, kwasy, zasady , spirytus w beczkach, jak również odczynniki do RTG.

Dodatkowo przewoził środki żrące do oczyszczalni, odczynniki chemiczne do laboratorium oraz środki trujące i środki do oczyszczalni ścieków. Ponadto pościel, w tym z oddziału zakaźnego i skażoną z sal operacyjnych. Incydentalnie przewoził inne ładunki, jednak tylko w czasie kiedy oczekiwał na transport ładunków zakwalifikowanych jako toksyczne, żrące, parzące i wybuchowe. Otrzymywał dodatek za rodzaj prowadzonego pojazdu oraz za pracę szkodliwą dla zdrowia.

Kolumna obsługiwała transport dla całego Zespołu (...) w P., który składał się z 5 szpitali. Czasami obsługiвано również sanatoria. Kolumna zatrudniała kierowców i mechaników. Dysponowała karetkami, samochodami na wizyty domowe i badania oraz samochodami dostawczymi typu Ż., (...) i S.. Przewożono nimi potrzebne zaopatrzenie, jak również materiały budowlane.

W okresie od 01.02. 1977 r. do 30.09.1978 r. dyspozytorem i bezpośrednim przełożonym wnioskodawcy był S. W. (1). E. K. (1) pracował w w/w zakładzie od 15.11.1979 r. do 2000 r. jako kierownik. J. O. pracował w w/w zakładzie pracy od 16.01.1971 r. do 31.01.2000 r. na warsztacie jako mechanik samochodowy. Z. K. pracował w w/w zakładzie od 1963, w tym od 1970 jako do 2003 r. jako kierowca karetki.

Dowód: -dokumenty w aktach osobowych, m.in.: podania, angaże, kwestionariusze osobowe, umowa o pracę, - świadectwo pracy z dnia 17.10.1978 r. k. 27 akt rentowych przy wniosku z dnia 19.06.2012 r., - częściowo zeznania świadka J. O. k. 25v, - częściowo zeznania świadka E. K. (1) k. 35 v, -zeznania świadka S. W. (1) k. 35v, -częściowo zeznania świadka Z. K. k. 35v-36, -zeznania wnioskodawcy C. M. k. 36.

Decyzją z dnia 17.04.2013 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury pomostowej uznając, że wnioskodawca wykazał wymagany ponad 25-letni okres składkowy oraz pozostałe przesłanki nabycia prawa do emerytury, nie spełnił jednak wymogu posiadania 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Dowód: akta emerytalne z decyzją i wyliczenie stażu emerytalnego.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zasady uzyskiwania prawa do emerytury pomostowej są zawarte w art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 235, poz. 1656), który stanowi, że prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r. ;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Wskazane wyżej warunki muszą być spełnione łącznie, brak spełnienia któregokolwiek z nich uniemożliwia przyznanie osobie wnioskującej emerytury pomostowej, choćby wszystkie pozostałe warunki były spełnione.

Zgodnie z przepisami art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Z 2004 r., Nr 39, poz. 353, z późn. zm.) prawo do emerytury dla osób w wieku niższym niż wymienionym w art. 27 powołanej ustawy przysługuje, gdy są one pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 cyt. ustawy za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia lub znacznym stopniem uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, rodzaj prac, uprawnień do wcześniejszej emerytury ustala się stosownie do dyspozycji art. 32 ust. 4. na podstawie przepisów dotychczasowych.

Tymi dotychczasowymi przepisami są przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.). Zgodnie z §2 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia, okresami pracy, uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W wykazie A Dział IV w chemii , poz. 40 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. wymieniona jest praca, której wykonywanie przypisał wnioskodawcy jego pracodawca w świadectwie pracy z dnia 17.10.1978 r. - prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych.

Ponadto zgodnie z § 1 ust. 2 w/w. rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Wydanym na podstawie cytowanego wyżej przepisu odpowiednim aktem resortowym w niniejszej sprawie jest zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12.07.1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładzie pracy resortu zdrowia i opieki społecznej (Dz. U. (...) Nr 8/83 poz. 40 ze zm.). Dział IV w chemii pod poz. 40 pkt 4 wymienia prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych - robotnik transportowy.

Istotnym jednak jest, że wykazy resortowe mają charakter informacyjny, techniczno-porządkujący i uściślający, w szczególności wówczas, gdy w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia nie wymienia się określonych stanowisk, lecz operuje się pojęciem ogólnym (post. SN z 2012-05-08, II UK 25/12, opubl. L.). Takim pojęciem ogólnym jest pojęcie „robotnika transportowego”. Niewątpliwie kierowca wykonujący prace w zakresie transportu jest wykwalifikowanym robotnikiem posiadającym odpowiednie kwalifikacje zawodowe i tym samym mieści się w definicji pojęcia „robotnika transportowego”.

Bezspornym jest, że wnioskodawca spełnił wszelkie w/w przesłanki poza jedną. W pierwszym rzędzie urodził się po 31.12.1948 r., w związku z czym w dniu 20.04.2011 r. ukończył 60 lat życia. Legitymuje się przeszło 42 letnim okresem składkowym i nieskładkowym i nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy. Ponadto - jak wynika ze spornej decyzji i karty przebiegu zatrudnienia – ZUS uznał wnioskodawcy okresy pracy w warunkach szczególnych na przestrzeni lat 1997 – 2013. Podkreślić należy, że organ rentowy w spornej decyzji uznał wnioskodawcy okres zatrudnienia w w/w charakterze początkowo - 9 lat 4 miesiące i 27 dni. Dodatkowo w toku postępowania (na rozprawie w dniu 08.08.2013

r.) uznał ten okres przypadający w okresie od 01.02.2000 r. do dnia 31.10.2004 r. w ZOZ w P. jako kierowcy samochodu uprzywilejowanego w ruchu w wymiarze 4 lat i 9 miesięcy. Okresy te przepracował zarówno przed dniem 1.01.1999 r., gdzie wykonywał prace w warunkach szczególnych, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656) lub art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), jak i po dniu 31.12.2008 r., kiedy to wykonywał pracę w szczególnych warunkach, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 niniejszej ustawy w pełnym wymiarze czasu pracy. Sporne pozostawało jedynie czy legitymuje się łącznie 15 – letnim stażem w warunkach szczególnych .

Dla spełnienia wymogu posiadania co najmniej 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych wnioskodawca musiał wykazać dalsze okresy (ponad bezsporne 14 lat 1 miesiąc i 27 dni) wykonywania takiej pracy, a mianowicie co najmniej 11 miesięcy i 3 dni na przestrzeni całego okresu zatrudnienia.

Dla oceny tej przesłanki kluczowa jest odpowiedź na pytanie, czy praca wykonywana przez ubezpieczonego w okresie zatrudnienia w Rejonowej (...) w P. w okresie od 25.01.1973 r. do dnia 30.09.1978 r. na stanowisku „kierowcy samochodowego”, co dokumentuje świadectwo pracy z dnia 17.10.1978 r., podlega zaliczeniu do okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

Sąd miał na uwadze, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska tylko rodzaj powierzonej mu pracy.

Z treści świadectwa pracy za ten okres wynika, że wnioskodawca pracował jako kierowca w transporcie – był kierowcą Ż.. Nie ulega wątpliwości, że Ż. jest samochodem o dopuszczalnym ciężarze całkowitym poniżej 3, 5 tony, dlatego dla uznania, że wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych należało ustalić, że był on kierowcą Ż. przewożącego ładunki określone w w/w przepisach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wszyscy słuchani świadkowie potwierdzili, że to właśnie wnioskodawca był w (...) w P. kierowcą wyznaczonym do prowadzenia pojazdu przewożącego towary niebezpieczne, żrące, trujące wymagające specjalnego oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą na boku pojazdu. Wątpliwości jedynie dotyczyły w kwestii, czy prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z zeznań świadka S. W. (1) wynika, że będąc bezpośrednim przełożonym wnioskodawcy – dyspozytorem – w okresie od lutego 1977 do września 1978 (1 rok 7 miesięcy i 29 dni) posiadał dokładną wiedzę na temat tego przewóz jakich ładunków mu wówczas zlecał. Z jego zeznań jasno wynika, że wnioskodawca przyjął w/w pojazd Ż.-przystosowany do przewozu materiałów pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych ma na swój stan i do wyłącznego użytku. Przewoził Ż. takie ładunkami jak butle pod ciśnieniem: z tlenem, azotem, acetylen, gaz do zniczuleń, podchloryn sodu, sodę kaustyczną, kwasy, zasady, spirytus w beczkach, jak również odczynniki do RTG, środki żrące do oczyszczalni, odczynniki chemiczne do laboratorium oraz środki trujące i środki do oczyszczalni ścieków, pościel, w tym z oddziały zakaźnego i skażoną z sal operacyjnych. Niewątpliwie jego głównym podstawowym obowiązkiem było przewożenie takich materiałów, o których mowa w rozporządzeniu. (...) w P. obsługiwała Zespół (...) w P., który był rozległy, składał się z 5 szpitali. W związku z tym pracy związanej z przewożeniem takich materiałów było dużo. Wnioskodawca przewoził tylko i wyłącznie, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, te materiały. Ładunki przewoził pomiędzy placówkami lub odbierał m.in. butle z gazami, czy inne środki z zewnętrznych zakładów i dostarczał je do szpitali. S. W. nie zlecał mu w tym okresie transportu innych ładunków.

Ponadto, zdaniem Sądu, nawet jeżeli przyjąć, że wnioskodawca w niektórych dniach, nie otrzymywał do transportu na tyle ładunków opisanych powyżej i w związku z tym otrzymywał inne ładunki np. zaopatrzenie apteki czy transport czystej pościeli z pralni – to i tak były to czynności jedynie dodatkowe, wypadkowe, uboczne oraz nieistotne. Gdyby mu takich czynności nie zlecano to, samochód oczekiwałby wówczas na pracę i transport ładunków niebezpiecznych. Zaś ten okres oczekiwania byłby okresem pracy w szczególnych warunkach. Wnioskodawca w ramach pustych przebiegów zabierał tego rodzaju ładunki. Sąd zważył, że fakty te nie dają prawa do uznania, że praca opisywana powyżej nie była pracą w warunkach szczególnych czy szczególnym charakterze. Dlatego też nawet gdyby przyjąć, że nie zawsze

wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze, to też można uznać, że nie zmienia to charakteru pracy wnioskodawcy w spornym okresie.

Sąd doszedł do przekonania, że w okresie pracy wnioskodawcy w w/w zakładzie kiedy dyspozytorem był S. W. (luty 1977 – wrzesień 1978) wnioskodawca woził tylko i wyłącznie ładunki opisane w załączniku A rozporządzenia z 28.02.1983 r. Świadek S. W. był o tym przekonany. Z akt osobowych natomiast nie wynika konkretnie, jakie ładunki przewoził wnioskodawca, gdyż brakuje tam zakresu powierzonych mu obowiązków. W związku z tym zeznania dyspozytora S. W. są przydatne, gdyż są szczegółowe i rzeczowe, zwłaszcza, że jednocześnie są potwierdzone zapisami w aktach osobowych – m.in. treści umowy o pracę i świadectwa pracy z których wynika, że wnioskodawca niewątpliwie otrzymywał dodatek za rodzaj prowadzonego pojazdu oraz za pracę szkodliwą dla zdrowia. Korespondują też z wiarygodnymi zeznaniami samego wnioskodawcy. W konsekwencji Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom świadka S. W., a to z uwagi na to, że był dyspozytorem w/w zakładzie w spornym okresie, a zatem osobą, która kierowała pracami wnioskodawcy i bezpośrednio je nadzorował. Widywał go codziennie, przydzielał mu pracę. Ponadto pracował z nim stosunkowo krótko, może więc odtworzyć jakiego rodzaju prace w tym akurat okresie wnioskodawca wykonywał i jego zeznania są wiarygodne w tym zakresie.

Ponownie podkreślić należy, że z zeznań pozostałych świadków słuchanych w sprawie wynika co prawda w jakim charakterze wnioskodawca pracował, nie wynika natomiast, w jakim wymiarze czasu pracy czynności te miał wykonywać.

Świadek E. K. (1) zatrudniony był co prawda na stanowisku kierownika i pracował w w/w zakładzie, jednak dopiero od listopada 1979, tj. rok po ustaniu stosunku pracy wnioskodawcy. Zatem nie było to w okresie, kiedy swoje obowiązki wykonywał tam wnioskodawca. Dlatego trudno przyjąć, że zwyczaj panujący rok po zakończeniu pracy przez wnioskodawcę były takie same jak w roku poprzedzającym, kiedy bądź co bądź zatrudniana była inna kadra, zakład mógł przejść restrukturyzację. Sąd nie mógł się oprzeć na zeznaniach E. K., gdyż nie pracowali oni razem. Istotne jest, że rozpoczął on pracę po odejściu wnioskodawcy i jego zeznania dotyczą innego okresu funkcjonowania zakładu, niż okres przyjęty przez Sąd jako okres pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych i de facto dotyczą innej sytuacji.

Kolejny świadek Z. K. był kierowcą innego samochodu – karetki. Zatem siłą rzeczy, przede wszystkim ze względu na specyfikę swojego zawodu, nie mógł obserwować pracy wnioskodawcy na co dzień, i to cały dzień. Zajęty był bowiem wykonywaniem swoich obowiązków jako kierowca, co w przeważającej mierze wiąże się z pracą w terenie. Uniemożliwiało mu to wgląd w codzienny charakter pracy wnioskodawcy. Miał przydzielony inny pojazd, nie pracował bezpośrednio z wnioskodawcą, nie mógł codziennie go widywać, w związku z czym jego przekonanie o wożeniu innych ładunków niż wymienione w w/w rozporządzeniu przez wnioskodawcę nie może być brane pod uwagę.

Ponadto świadek J. O. w spornym okresie był zatrudniony jako mechanik samochodowy, zajmował się naprawą pojazdów K.. Dlatego też już z tej przyczyny nie mógł posiadać informacji co do codziennego przebiegu pracy wnioskodawcy w tym okresie. Zwłaszcza, że świadek nie łączył wnioskodawcy z określonym czasem. Nie przypisywał go do określonego roku. Opowiadał o ogólnych wrażeniach z tego okresu.

Sąd nie dał zatem wiary zeznaniom w/w świadków w części dotyczącej, wymiaru czasu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach. Zeznania E. K. (1), Z. K. i J. O. nie odnosiły do konkretnego okresu czasu uznanego przez Sąd jako okres pracy w warunkach szczególnych, nie pamiętali oni konkretnych dat, jak również nie posiadali dokładnej wiedzy na temat zakresu obowiązków wnioskodawcy. Trudno uznać je za wiarygodne, i przydatne, gdyż co prawda wskazywali, że wnioskodawca nie miał wozić opisanych ładunków stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, ale ostatecznie przyznali, że nie widywali go codziennie. Jednocześnie podkreślali, że to właśnie wnioskodawca niewątpliwie był jedynym kierowcą wyznaczonym do przewożenia tego rodzaju ładunków niebezpiecznych.

W konsekwencji Sąd uznał, że brakujący okres pracy w warunkach szczególnych można uznać wnioskodawcy okres pracy w (...) w P., ograniczając się do okresu od 01.02. 1977 r. do 30.09.1978 r. na stanowisku kierowcy samochodu marki Ż., kiedy wykonywał prace w transporcie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - toksycznych,

żrących, parzących i wybuchowych na stanowisku kierowcy pojazdu przewożącego towary niebezpieczne wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą.

Nadto zauważyć należy, że okres ten można – zgodnie z treścią art. 4 pkt 5 cyt. ustawy o emeryturach pomostowych – oceniać według załącznika Nr 2 do cyt. ustawy jako prace w szczególnym charakterze. Załącznik Nr 2 pod lp. 10 wymienia prace kierowców pojazdów przewożących towary niebezpieczne wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej, zgodnie z przepisami Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w G. dnia 30 września 1957 r. A takim kierowcą wnioskodawca niewątpliwie w spornym okresie był.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, w postępowaniu przed sądem, okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Wobec braku świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych, Sąd na podstawie zachowanych akt osobowych i zwykłego świadectwa pracy oraz na podstawie częściowych zeznań wszystkich słuchanych w sprawie świadków, ponad wszelką wątpliwość ustalił, że w okresie od dnia 25.01.1973 r. do 30.09.1978 r. wnioskodawca pracował na stanowisku kierowcy Ż. w (...) w P. i przewoził ładunki pyliste, toksyczne, żrące, parzące i wybuchowe (wykaz A cyt. rozporządzenia z 1983 r.). Zaś w oparciu o zeznania S. W., poparte częściowo zachowanymi zapisami w aktach osobowych wnioskodawcy, jak i zeznania samego wnioskodawcy ustalił, że pracę tę w okresie od 01.02.1977 r. do 30.09.1978 r. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca posiada wymagane 15 lat pracy w szczególnych warunkach bowiem organ rentowy uznał wnioskodawcy okres 14 lat 1 miesiąca i 27 dni, a Sąd okres 1 roku i 8 miesięcy.

Mając na względzie powyższe z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił wniesione odwołanie.

O kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do treści art. 98 k.p.c. Zgodnie z § 1 wymienionego przepisu strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W myśl art. 98 § 3 w związku z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się m. in. wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach. Przepis § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 163 poz. 1349 ze zm.) określa stawkę minimalną w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego na kwotę 60 zł. Sąd zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, tj. w podwójnej wysokości (§ 2 ust. 2 cyt. rozporządzenia) uzasadniając to faktem, odbycia dwóch rozpraw w sprawie i udziałem w przesłuchaniu czterech świadków.